

Список використаних джерел

1. Департамент комунікації МВС України. URL: https://mvs.gov.ua/ua/news/10801_U_2017_roci_proekt_POLINA_bude_masshtabovaniy_shche_na_tri_lokacii_Anastasiya_Dva_FOT_O_INFOGRAFIKA.htm (дата звернення: 01.12.2020).

2. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. Дата оновлення: 01.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text> (дата звернення: 01.12.2021).

3. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами: Закон України від 06.12.2017 р. № 2227-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2227-19#Text>.

4. Міністерство соціальної політики України. Офіційний сайт. URL: <https://www.msp.gov.ua/news/20575.html> (дата звернення: 01.12.2020).

Опанасенко В. Р.,

здобувач вищої освіти ступеня
бакалавр навчально-наукового
інститут № 2 Національної
академії внутрішніх справ

ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Останнім часом інтерес до проблеми домашнього насильства виник і в нашій країні. Цю тему обговорюють у пресі, наукових конференціях, газетах та платформах Інтернету. На жаль, домашнє насильство існує у всіх соціальних групах, воно є не лише фізичним, а й психологічним. Прояви такого виду насильства почали стрімко зростати через COVID-19, бо під час карантинних вимог, люди досить багато часу перебували вдома. Ця проблема потребує швидкого вирішення, через своє гостре поширення.

З прийняттям у нашій державі Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» та набранням

чинності Законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» стало зрозуміло, що влада намагається боротися з цією проблемою та розуміє усю її глибину. Цей Закон визначає організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спрямовані на захист прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства[1]. Нажаль, багато людей звикли не звертати на подібне уваги, а жертви домашнього насильства бояться про нього говорити. Суспільство повинно розуміти, що домашнє насильство – це кримінальне правопорушення, за яке кривдник має нести покарання згідно закону.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» домашнім насильством визнаються діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь [2].

Прикро спостерігати за проявами домашнього насильства у новинах та платформах Інтернету. З кожною новою трагедією стає зрозуміло, що наша держава робить замало для вирішення проблеми. Хоч приймаються закони та ситуацію намагаються брати під контроль, через недовіру суспільства до поліції, багато жертв не звертаються за допомогою. Тому треба не лише приймати закони, а й налагоджувати довіру населення до правоохоронних органів. Коли громадяни бачать в поліцейському підтримку, правильне виховання, вміння бути комунікативним, знання законів, то позитивне ставлення до правоохоронних органів буде набирати обертів.

Людина, яка піддається насильству, постійно перебуває у пригніченому стані та боротись із «тираном» практично не має

сили. Різні форми приниження та знуцання у родині відображаються на дітях, які й самі безпосередньо страждають або й переймають приклад насильницьких дій[3].

Жертви домашнього насильства зазвичай потребують допомоги психологів та лікарів загалом, адже наслідки бувають різні, такі як:

- смерть жертви (внаслідок отриманих травм);
- розлади здоров'я;
- міжпоколінне відтворення насильства.

Сьогодні різноманітні прояви домашнього насильства є проблемою не лише в Україні, але й у більшості зарубіжних країн. Саме тому, Україна може рівнятися на способи вирішення цієї проблеми у інших державах.

У Франції парламент періодично вносить поправки до законодавства, щодо домашнього насильства, розширюють та уточнюють інформацію про самі кримінальні правопорушення, роблять покарання більш жорстоким. На мій погляд, якщо збільшити покарання до кривдників, прояви такого виду насильства будуть зменшуватись. Наша держава змінюючи законодавство в кращу сторону, буде запобігати проявам подібних злочинів.

Підбиваючи підсумки, можна зазначити, що дане питання потребує швидкого вирішення. Через COVID-19 прояви домашнього насильства зросли, тому запобігти цьому можна змінюючи наше законодавство, збільшивши покарання до кривдників, та сприяти розвитку довіри суспільства до поліції, аби громадяни могли звертатися за допомогою. У ситуації домашнього насильства треба телефонувати на гарячу лінію 116 123 та чекати на допомогу.

Список використаних джерел

1. Іващенко В. О. Причини домашнього насильства в Україні. *Збірник кримінологія*. 2020.
2. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07 грудня 2017 р. № 2229-VIII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>.
3. Даніель А. Практика розгляду судами справ про домашнє насильство. *Ліга*. 2021. URL: <https://blog.liga.net/user/adaniel/article/39717>.